

[Aksel Larsen.]

udstødte umiddelbart efter Valget, maatte man unøgteligt faa det Indtryk, at her havde alle sejret. Det var ikke saa enstemmigt som efter Landstingsvalget, men det var dog saaledes, at faktisk kun Venstre i nogen Grad var tilbøjeligt til at anerkende, at det ikke var gaaet saa helt godt, men ellers var der Fremgang over hele Linien, enten i Stemmetal eller i Mandater eller i begge Dele, eller derved, at i hvert Fald andre havde vundet Mandater, og saa var det jo heller ikke saa galt. Det er nødvendigt for mig i noget højere Grad, end de andre Partiers Ordførere har fundet det ønskeligt eller maaske været i Stand til, at komme ind paa Aarsagerne til de Forskydninger, der skete ved Valget.

Det er naturligvis til en vis Grad rigtigt, at Valget gjaldt en Bedømmelse af Valutasituationen; det er i højere Grad rigtigt, at det gjaldt en Bedømmelse af Regeringens Politik, og de Partier, der forsøger at undskylde Resultatet ved Valget for deres Vedkommende med deres egen eller Modstandernes Valgkamp, giver paa Forhaand sig selv Umyndighedsattest. Det maa jo være indlysende, at selve Valgslaget vindes i Kraft af Opmarchen; at Arbejdet mellem Valgene, Gerningerne mellem Valgene er afgørende for, hvor Stemmerne falder, og at selve Valgkampagnen kun tjener til at drive alle, baade de mere ivrige og de mere lunkne, til Valgurnerne eller i hvert Tilfælde drive saa mange som muligt til Valgurnerne for dèr at give Udtryk for deres Tilslutning til dette eller hint Parti.

Dernæst kommer vi til Spørgsmaalet, hvorfor Valget fik det Resultat, det fik. Det er rigtigt, at Socialdemokratiet gik frem, og det falder ikke os Kommunistere ind noget Sekund at nægte denne talmæssige Fremgang, men vi undersøger, hvorfra Fremgangen kom. For det er jo ikke gjort blot med Tallene; det er heller ikke gjort med denne Jonglering, som vi er vant til at se i „Social-Demokraten“s Spalter: Vi vandt 67 000, vi fik kun 1 Mand mere ind i Tinget og alt det dèr. For det kan vist temmelig let fastslaaes, at Socialdemokratiet faktisk praktisk talt har faaet hele sin Fremgang fra højre, at det har maattet aflevere til venstre, til det kommunistiske Parti, maaske ogsaa til Retsforbundet, maaske

ogsaa, i hvert Fald i København, til det radikale Venstre, men at Socialdemokratiet har faaet en Tilgang fra anden Side, som har mere end opvejet Frafaldet, at Socialdemokratiet er blandt de Partier, som har delt Venstres Tab.

Det er naturligvis et Udtryk for, at Partiet i borgerlige Kredse vinder Anerkendelse for sin fuldkommen borgelig-kapitalistiske Krisepolitik, hvad jo ogsaa belyses ganske interessant derved, at Partiets Hovedorgan med Stolthed under Valgkampagnen kunde notere, at en eller anden Grosserer som Tak for Partiets valutamæssige Arbejde havde givet den nette, beskedne Sum af 3 000 Kr. til Partiets Valgfond. Da Partiets Valgfonds Indsamling i øvrigt blandt dets angiveligt 170 000 Medlemmer gav ca. 2 000 Kr., kan man forstaa, at Partiet var saa glad ved disse 3 000 Kr. fra en Grosserer, at det omtrent blev sat i Glas og Ramme. Men det er Udtryk for, at Partiet i Kraft af sin Politik har faaet mere end Erstatning for de tabte Arbejdstemmer i Stemmer fra Borgerskabet og ogsaa fra det store Landbrug. Det betyder ikke, at Partiet har mistet sin Basis blandt Arbejdervælgerne — jeg skal komme ind paa det Problem senere —, men det er den eneste Forklaring, der kan gives paa disse Forskydninger.

Naar jeg sagde, at Socialdemokratiets Vælgere er vandret bort til venstre, og i den Forbindelse ogsaa nævnte Retsforbundet og det radikale Venstre, saa vil jeg naturligvis ikke dermed sige, at disse Partier paa noget Felt staaer til venstre for Socialdemokratiet i dansk Politik. Men jeg vil dermed udtrykke, at Tusinder og Titusinder af tidligere socialdemokratiske Vælgere ikke mere vilde stemme paa dette Parti, søgte sig andre Partier at stemme paa, og at medens en Del af dem var konsekvente og stemte paa det kommunistiske Parti, saa var der ogsaa en Del, der blot i deres Søgen efter andre Partier kastede deres Stemmer paa Retsforbundet eller de Radikale.

Dette er samtidig Forklaringen paa det radikale Partis Valgresultat i København, et Resultat, som ikke mindst, tror jeg, skyldes det af det ærede Medlem Hr. Rager saa yndede og varmt forsvarede Blad „Politiken“. Man skal heller ikke her mis-